

Styl je odvaha být sami sebou

Nedávno mi přišel e-mail: „Krásný den, Hanko! Mám pro vás tip na rozhovor. Je to můj kamarád, světový kadeřník Michal Zapoměl. Má dva luxusní salony a je 3. nejlepší na světě!!! Úžasný, moudrý člověk, studuje teologii a měl to v životě hrozně těžké.“ Jana Fabiánová. Rozhovor s kadeřníkem jsme v časopise ještě neměli, navíc s takovými referencemi. Tak jsem neváhala a Michalovi zavolala. Do telefonu se ozval příjemný hlas, žádný namyšlený chlápek, a s rozhovorem ochotně souhlasil.

Jak se z kluka z malé vesničky stane vlasový mág?

Narodil jsem se a vyrůstal ve vesničce u Plzně. Maminka zahradnice, tatínek traktorista. Kadeřníkem jsem chtěl být odmalička. Stříhal jsem kamarádkám ofiny a maminku ke kadeřnici vždy doprovázel. Po maturitě na chemické průmyslovce jsem odešel na učiliště a složil zkoušky v oboru kadeřník. Neměl jsem žádné peníze, za což jsem vlastně vděčný. Kdybych měl komfort, nevím, co by ze mne vyrostlo. Prvních 10 000 Kč mi půjčila moje klientka Ivka, která ke mně dodnes chodí. Tenkrát jsem si pronajal malý sklepní prostor, zvelebil ho věcmi ze sekáče a postupně jsem rostl. Jsem za to nesmírně vděčný.

Nyní máte dva salony, v Plzni a v Praze, spolupracujete s celebritami, věnujete se stylingu a focení pro časopisy.

Jak jste se ze sklepa vypracoval až sem?

Pomohly mi soutěže. Hned napoprvé jsem se dostal do finále. Tehdy za mnou přišla kadeřnice Karin Ercolani a řekla mi: „Michale, ty budeš dobrý.“ Posbíral jsem spoustu cen, byl jsem hodně vidět, česal jsem pro různé časopisy, castingy, celebrity. Lidé asi cítí, že svou práci mám rád a mám k ní nadání.

Nejste obyčejný kadeřník...

Pro spoustu lidí je kadeřník i psycholog. Moc rád si s lidmi povídám, rád sleduji jejich osudy a snažím se je motivovat k lepšímu. Ačkoli dělám tuhle práci, uvědomuji si hodnoty života.

O někom řeknete, že je komerčně krásný. Dokonalé proporce, krásné tělo, obličej, vlasy. Ale potom potkáte někoho úplně obyčejného a zjistíte, že je roztomilý v tom, jak vypadá, i v té nedokonalosti. Nemysleme si, že vždy perfektní upravenost na povrchu značí to, že jsme upravení i uvnitř.

Když k vám přijde radikální změna image?

Spousta žen žádá radikální změnu, když prožívají nějaký zvrat v životě, partnerské problémy, nespokojenost sama se sebou, stavy, kdy si samy nedůvěřují, změny zaměstnání nebo těhotenství. Vždycky se ptám: „A proč? Jaký je důvod?“ Jsem pro změny v těchto obdobích a myslím, že dokáží pomoci. Vše je propojené. Jak se člověk cítí uvnitř, to vyzařuje na povrch. Někomu opravdu pomůže třeba jen chvíle relaxu v salónu, i to, že se potom cítí dobře. Někdy pomůže jenom vizáž.

Když k vám přijde zákaznice a neví, jak se nechat účesat, poradíte?

Skoro žádná neví. Myslím, že je to dobře. Nejsem kadeřník, který se zeptá: „Jak to chcete?“ V tu chvíli jsem tam za odborníka, který doporučuje. Chvilku si povídám, vyzívám, zjišťuji, co klientka dělá, kolik má času na sebe, jaké nosí ráda oblečení, v čem se cítí dobře, co už vyzkoušela. Podle toho všeho ji vnímám. Snažím se dívat lidem do očí, ty hodně napoví. A pak doporučím, co by bylo vhodné. A z 95 % se mi stane, že klienti mi potom řeknou: „Michale, přesně něco takového jsem chtěl.“ Funguje to. A právě tohle si myslím, že je ten dar, který jsem dostal. Citlivost a vnímavost. A díky tomu můžu dělat tuhle práci. Můžete se naučit technické věci, dobře barvit, technicky udělat nějaký účes. Ale u mne je to otázka citu.

Takže se nerozhodujete na základě tvaru obličeje, barevné typologie...

Nemám rád typologii. Každý člověk se v něčem cítí dobře a musí to umět prodat. Klidně nakombinuji jaro podzim dohromady. Mám své motto: Styl je odvaha být sami sebou. To je strašně individuální záležitost, ani dvojčata nejsou úplně stejná. Jsou to dvě jiné duše v podobném těle. Ani trendů se příliš nedržím. Důležité je najít styl, ve kterém se cítíte dobře. A to je většinou praktický styl. Účes, jak se ráno probudíte, protřepat a jít. Snažím se, aby s mými účesy bylo co nejméně práce. Netupírují, nelakuji. To je fajn na focení. Tam můžu ulítnout. Fotím nesmírně rád. Ale každodenní práce v salónu je úplně jiná. Obyčejná, příjemná.

Čím si děláte radost?

Káva je pro mne rituál, který miluji. Čas, který si dávám pro sebe. Každý čtvrtek a pátek jezdím do Prahy a vždycky se snažím zajít sem do Coffee Fellows a tu chvilku si dopřát. Přemýšlím, co mě dnes čeká, nadechnu se a den potom bývá optimističtější. Tyhle malé věci mi pomáhají v celodenním pelmelu. Moc rád cestuji. Každý rok se snažím jet někam do světa, kde hledám inspiraci. Procestoval jsem Ameriku, Kanadu, Evropu, byl jsem i v Rusku. To mě ale nemile překvapilo. Lidé tam jsou docela nepřístupní a dost odměření. Cítíte to v obchodech, kavárnách, kamkoliv si jdete sednout. Naopak Kanada byla nesmírně přívětivá, milá. Měl jsem pocit, že když jdu kamkoli, třeba i do obyčejného Teska, prodavačka se na mne příjemně usměje, zeptá se, jaký mám den, popřeje... A já si myslím, že tím ona sama sobě ten den zpřijemňuje. Co vysíláte, to se vám i vrací. V tuhle malou spravedlnost věřím. Člověk by měl začít sám od sebe. Nesnažit

jazykové kurzy

kurzy v Jizerských horách
(výuka a dovolená v jednom)
intenzivní kurzy v Praze 6
(pro dospělé i děti)

Budte v kurzu

i v létě!

224 324 889, 602 338 574, www.alfalcp.cz

se kritizovat druhé, ale zamyslet se spíš nad tím, co dělám já. Co dělám špatně a mohl bych udělat líp. Zpříjemníme život nejen sami sobě, ale i ostatním. Pak se lépe žije.

Proč to lidi nenapadne?

Protože jsou zahlceni hektikou a zapomínají na obyčejné věci kolem, berou je jako samozřejmost a spadají do stereotypu. A stereotyp je strašně nudný, smutný až depresivní. Myslím, že by se lidé měli naučit dělat sobě a ostatním radosti, ze kterých budou čerpat.

Jste optimista?

Jsem optimistický realista. Plno lidí říká, že je štvu tím, jak jsem neustále v pohodě. Ale to není pravda. Jen se snažím žít sobě i ostatním nekomplikovat. Optimismus mě příjemně nastartuje.

A když přece jenom přijdou problémy?

Mám to asi jednodušší, protože jsem křesťan. Pro někoho může být víra svazující, naopak pro mě je uvolňující. Mám vždycky na koho se obrátit. V kritických situacích se lidé modlí spontánně, ani nemusí být věřící. A to je, myslím, důležité. Je potřeba o pomoc požádat. A myslím, že to není nevyслуšeno. Někdy bohužel nedokážeme dohlédnout na konečný důsledek věcí, které se v našem životě dějí. Ale má to velký smysl a jednou se dozvíme.

Vášim snem je postavit dům spokojeného stáří...

Líbí se mi moudrost a vědění staršího věku. Myslím, že máme všeobecně generační problémy. Jednotlivé věkové skupiny se separují, cítím mezi nimi jakési pnutí, místo toho, aby se vzájemně inspirovaly. Ve stáří je opravdu moudrost a nikdo mi to nevymluví. Možná jsou někteří starší lidé nevlídi a nepřijemní, ale to už je o naší trpělivosti. Kdybychom je trochu víc poslouchali, možná bychom se dozvěděli spoustu věcí, které můžeme aplikovat na svůj život. Propojení generací by nám pomohlo při práci i v životě. Jeden z mých nápadů byl spojit instituce domov důchodců a dětský domov. Starší lidé by měli smysl bytí a mladí by měli motivaci pomáhat a spoustě věcí se od nich naučit. Navíc plno dětí v dětském domově nemá babičku a dědu. Chtěl bych postavit domov spokojeného stáří. A věřím, že sny se mohou plnit, pokud pro to něco uděláme, a ten dům jednou postavím.

Umíte si jít za svým snem?

Vlastnost jít si za svým cílem a dělat pro to maximum mě dostala tam, kde dnes jsem. A doufám, že mě dostane ještě dál. Ale ne v kariéře. Myslím, že kariéru jsem už udělal a teď mám velkou touhu pracovat

na své osobě. Jednou se mě někdo zeptal, co je můj životní sen. A já řekl, že ten sen je vlastně jednoduchý, ale přitom asi nejsložitější. Sen být dobrý člověk. Jenomže to vlastně nelze. Jakmile si řeknete, že jste dobrý člověk, jste pyšný člověk. Takže bych byl šťastný, kdyby o mně jednou někdo řekl, jo, to byl dobrý člověk.

Jana Fabiánová už to řekla...

Jana je sluníčko. To jsou lidé, kteří jsou vám dávání do cesty. Janu a její maminku Naču Urbánkovou mám nesmírně rád. Z nich opravdu číší dobro. Nejsou naprosto dokonalí lidé, to nejsme nikdo. Je z nich cítit láska a poděkování životu za to, že jsme tady. Je úžasné v téhle sféře potkat někoho, kdo si zachová takovou lidskost. A je to fantastické.

Není v téhle době těžké zachovat si tyto hodnoty?

Právě proto bychom v tuhle chvíli, všichni, kdo si to uvědomujeme, měli začít bojovat. Pesimismus má daleko větší sílu a strhává dav. Sledujeme bulvár, dáme na to, co říká okolí, sami si kolikrát nevytvoříme svůj názor. To je velká škoda. Když budou všichni kolem mne negativističtí a budou říkat, jak je všechno špatně, i když já sám nebudu zrovna šťastný, stejně vždycky budu vděčný za to všechno a budu vědět, že život má smysl. Nenechat se zvíkat ze své cesty. Ať na vás budou dorážet všechny negativní věci, srazí vás, spadnete na kolena, ale stále se dívejte před sebe. Nechci rozdávat rady, to je jen můj názor.

Působíte jako člověk, kterému není jedno, co se kolem děje. Půjдете k volbám?

Ano. Lidé si často stěžují, ale k volbám nepřijdou. Doufám, že tentokrát půjdou volit i mladí, jedná se hlavně o jejich budoucnost.

Ale koho?

Někoho konkrétního, kdo za to bude stát. Nedejme se zlákat reklamou a kampaněmi. Mé preference nepatří velkým stranám, které si jen přetahují mezi sebou členy. Vadí mi, když jsou lidé schopni kvůli kariéře vzdát se svých názorů, které měli dva roky zpátky. Jsem pro to volit lidi, kteří si drží svůj názor, kterému my sami věříme. Je fajn někdy se podívat na internetové vysílání ze sněmovny, hodně ukazuje a dokazuje o jednotlivých poslancích. Sledujte jejich gesta.

Tam se dá objevit i něco jiného než arogance?

Překvapivě ano. Nedávno mě třeba příjemně překvapil dokonce důvtip.

S Michalem Zapomělem si povídala Hana Vargová